

Sokan nem fogják fel, hogy két féle üldözöttség van. Az egyik, amibe az ember akaratán kívül csöppen bele mint a faji, vagy a társadalmi hovatartozás. De minden rendszerben van az üldözötteken kívül egy széles réteg, a közömbösök rétege, akik ugyan nem szeretik a rendszert, de eltűnve a szürke tömegben élik a maguk szintelen és szűk körben forgó életüket. Ilyen helyzetbe lehettem volna én a nyilas időkben. Nem értettem egyet az eszmével, sem Szálasi nemzetvezetői jogát, nem ismertem el, de ennek ellenére, ha meghúzom magam, semmi bántódás nem ért volna. De én elveimhez hűen, felvilágosítottam a századomat a nyilas jogtiprásról, ellenszegültem az ártatlan polgárok kivégzésre adott parancsnak. Egyszóval önként tettem magam üldözötté. A kommunizmusban eleve üldözött lévén, csak makacs munkabírással és meg nem törésemmel dacoltam a rendszer ellen. De 1956-ban a Margitkörüton a lincselésre feldühödött tömeggel szembeszálltam Ávosok védelmében. Nem azért mert szerettem őket, hanem a harcunk tisztaságát féltettem. Mert a jogtalanság ellen akkor is fel kell lépni, ha azért engem lincselnek meg! Nem lehet becsületes az, aki kettős mértékkel mér. Itt Kanadában is sokszor nem a többség szájaize szerint beszélünk, mikor Qubeck elszakadási törekvését jogosnak itéljük. A légtöbb kanadai megbotránkozik ezen, de mi Erdélyre gondolunk. Mennyire szeretnénk, ha erdélyi magyarjaink is önrendelkezési jogot kapnának és ha népszerűtlen is, mi nem mérhetjük a magunk ügyét más mércével, mint a másokét.

Újkabban sokat szobrászkodom. A fafaragás a fő médiám. Közel életnagyságú fejeket faragok párosával könyvtartóknak. Római és Görög katonafejek, Don Quixote és Sancho Pansa, Hamlet és a koponya a főbb alakításaim. Most az itteni magyar templomnak akarok egy domdormú sorozatot állítani az Árpád-házi magyar szentekről. Felsőm ^{kapolnád alakult} a volt ferences templomban zongorázik, mert a kórus kérte fel kíséretre. Lányunk munkahelyével megvan elégedve, bár nem fizetnek sokat. A brideg megmaradt kellemes időtöltésnek. Sokszor háromszor is játszunk egy héten. Itt is sok barátot szerezünk a kártyán keresztül.

Őszinte szívvvel kívánunk Neked és szép Családodnak minden jót az új eszendőben. Igaz magyar szeretettel:

Sándor bátyád.

Winnipeg, 2006 január 10.

Tisztelettel üdvözlöm szeretett bajtársaimat, az összegyűlt kedves közönséget!

Az a megtiszteltetés ért Kőrössy Zoltán bajtársunk részéről, hogy felkért, osszam meg gondolataimat a volt M. Kir. Csendőrség 127 éves létezésének megünneplése alkalmából. Nem mondhatom, hogy *működésének alkalmából*, mert azt a bosszú megszüntette, de a létezésünket nem tudta megszüntetni, amint azt az összegyűltek jelenléte bizonyítja.

Testületünket, bármilyen jól is végezte feladatát, a bosszú és a gyűlölet összefogása szüntette meg. Bajtársainkat kollektív ítélettel nemcsak a szolgálatért járó fizetéstől, vagy nyugdíjtól fosztották meg, hanem aljas rágalomokkal még becsületünket is beszennyezték. Ahol lehetett, bajtársainkat hamis tanúkkal, koholt vádakkal börtönbe juttatták, vagy kényszermunkára küldték, sőt sokszor a hóhér kezére adták. De a magyar népnek van egy bölcs közmondása: "Nem az a legény aki üt, hanem aki állja!" Mi kiálltuk a kollektív büntetés minden megpróbáltatását és nemcsak nem törtünk meg, de keményebbek, erősebbek lettünk.

Dacos hűséggel őriztük meg azoknak az emlékét, akiket megölt a zsarnokság és ma, akik még élünk, felemelt fejjel mondhatjuk, hogy kiálltuk a történelem próbáját. Kiálltuk a próbát a becsületből azzal, hogy nem lihegünk bosszút. Látjuk ellenségeink példáján keresztül, hogy a gyűlölet azoknak a szivét mérgezi meg, akik magukban hordozzák. Ugyanakkor azonban múltunk igazságának hirdetése erkölcsi kötelességünk. Kötelességünk nemcsak elutasítani a koholt vádakat, de meg is kell cáfolnunk azokat.

Harcot kell vívnunk, de nem az ártatlanokat felrobbantó terroristák fanatikus harcát. A magyar lélek irtózik az orvtámadások, partizánharcok álruhás gyávaságától. A mi harcunk nyílt és a krisztusi tanítás szellemében elutasítja az aljas eszközök használatát, még a jó cél érdekében is! Szólnunk kell, még hozzá angolul, mert ez a mai világnyelv, mert ellenségeink is ezen a nyelven vádolva taszítottak ki bennünket a háború után a becsületes emberek közösségéből. Meg kell értetni a világgal, hogy Magyarországon sohasem voltak koncentrációs táborok, de a nyugat-szövetséges Szovjetunióban rengeteg Gulág tábor létezett, ahol gáz helyett halálra-éheztetéssel öltek. Ezt azonban senki sem kéri számon tőlük. Lehet ölni azzal is, ha bebörtönözik a családfőt és a kétségbeesett anya öngyilkos lesz, hátrahagyva árváit. Lehet rágalommal is ölni, mert a "fasiszta-náci" megbélyegzés ellen nem lehet védekezni.

A mi harcunk egyetlen fegyvere a nyíltan hangoztatott igazság. Nem szabad félnünk kimondani az igazságot még akkor sem, ha az nem népszerű. Mi nem félünk az igazságtól és nem akarjuk fehérre meszelnéni ami fekete. Tudjuk, elismerjük és elítéljük azt, aki a csendőrség szabályzata ellenére visszaélt a ráruházott hatalommal. Az újvidéki razzia alkalmával elkövetett túlkapaszkodásokat nem idegen bíróság, hanem maga a Magyar Hadbíróság is elítélte. Ugyanakkor az amerikai hadsereg tagjai vidáman ölelkeztek az Elba folyónál a szovjet katonákkal, elfeledve megkérdezni, hogy kik a felelősök a Katyin-i vérengzésért. Kérdezzétek meg, melyik hadviselő állam állította bíróság elé saját katonáit, amikor azok az emberiség ellen vétettek? Sem a német, sem a japán, sem a szovjet katonákat nem vonták felelősségre saját kormányuk. És azt sem vizsgálták meg, hogy mennyi durvaságot tanúsítottak az amerikai végrehajtó szervek a saját japán nemzetiségű állampolgáraikkal szemben, mikor eldeportálták őket. A M. Kir. Csendőrség vasfegyelemmel és pártatlanul lépett fel úgy a nyilas, mint a kommunista államfelforgatók ellen

és a zsidó deportációban nem terheli több felelősség a szabályok szerint eljáró csendőrt, mint azt az amerikai katonát aki a japánokat kényszerlakhelyre kísérte.

Minden lehető vádat összehordva testületünk ellen, s szövetségesek végül abban állapodtak meg, hogy mivel Magyarország "Hitler utolsó csatlósa" volt, a magyar csendőr "nyilván" ennek az ideológiának szolgálatában állt és így jogosan nevezhető "fasisztának". Ezt az alaptalan és logikátlan vádat határozottan el kell utasítanunk. Még ha voltak is egyének, akiket elkápráztattak a német kezdeti sikerek, ezek zömmel a honvéd tisztikar kis csoportját képezték. Bizonyítékul a budai gyűrűben tanúsított csendőr-magatartásra hivatkozom. A németek ellen a magyar nemzet szolgálatában ügyködő Kurdar Lajos csendőrezredes emléktáblája hirdeti a Budai Várban, hogy igenis volt németellenes szervezkedés a csendőrség soraiban. Az úgynevezett "csendőrpuccs"-ot két leszerelt honvédtisztből lett államtitkár szervezte meg. Ők a csendőrséget feljebbvalóik tudtán kívül rendelték Pestre és csak a Kormányzó Úr éberségének köszönhető, hogy nem sikerült az államcsinyt megvalósítani. De ezekkel a tényekkel az amerikai ember előtt nem lehet érvelni. Őket sokkal drasztikusabb módon kell saját félrevezettségükre rávezetni. Nekem egyszer kiváló alkalmam nyílt erre.

1966-ban Clevelandbe utaztam az Árpád Akadémia találkozójára és a sors úgy hozta, hogy egy kanadai repülőezredes mellé kerültem a repülőgépen. Pár barátságos szóváltás után, az illető hallva erősen érezhető akcentusomat megkérdezte, milyen nemzetiségű vagyok. Miután az 56-os magyar szabadságharc csupán 10 éves emléke még ugyancsak érezhető volt, büszkén jelentettem ki, hogy magyar vagyok. De büszkeségemet hamar leforrázta az ezredes, aki a második világháborúban az európai fronton szolgált és az akkor divatos magyar-ellenes propagandát ismerte csak. Az orrom alá dörgölte a szokásos szöveget, hogy a magyarok a nemzetiségeket elnyomták, kétszer is a német oldalon harcoltak a nyugati szövetségesek ellen, stb. Igen kioktató modora egyre bántóbb lett, amíg végülis megsokallva félbeszakítottam a mondókáját.

"Nézze uram! Én magyar katonai főiskolát végzett tiszt vagyok, akárcsak ön. A tisztesség megköveteli, hogy egymás tetteit azonos mérce alapján bíráljuk. Van egy ajánlatom. Én elfogadom a felelősségnek azt az arányát a német szövetségeseink gáztetteivel kapcsolatban, ami minket, a tiz-millió magyar népet illeti. Maga pedig fogadja el a felelősséget mindazokért a vérengzésekért, amiket az önök szövetségese, a Szovjetunió követett el! Mert nem lehet kettős mértékkel mérni az igazságot!" Meghökkenve nézett rám, én pedig folytattam: "Igen, önök Európa felszabditásáról beszélnek, miközben kényelmesen elfelejtik, hogy a balti államok, valamint Lengyelország, Csehország, Magyarország, Románia, Bulgária is mind Európához tartoznak. Az igazsághoz tartozik az is, hogy 1939-ben Lengyelország határainak megsértését a nyugati szövetségesek háborús oknak tekintették mindaddig, amíg a németek sértették meg ezeket a határokat. Ám mikor pár napra rá a szovjet csapatok kelet felől átlépték a lengyel határt, akkor már ezt nem tekintették háborús oknak. Uram, száz és száz ilyen példát tudok felhozni, amire önök sem lehetnek büszkék. Ne próbálják feketére festeni a háború veszteseit csak azért, hogy azzal a maguk bűneit igazolják." Láttam az arcán, hogy nem volt felkészülve egy olyan ellenféllel szembeni szócsatára, aki jobban ismerte a történelmi tényeket, mint ő maga. Hallgatott egy darabig, majd felémfordulva kezét nyújtott: "Igaza van. A háború piszkos üzlet. Egyik fél sem büntetlen." Ezzel kezét ráztunk és a továbbiakban igen barátságos társalgással folytattuk az utat. Biztos vagyok benne, hogy megjegyezte a szavaimat. Az erkölcs megköveteli az igazság kimondását, még ha kellemetlen is. Az igazság kedvéért idézem Izrael volt külügyminiszterének

szavait a "My People" c. könyvéből, amikor a magyar zsidóság sorsát a francia, belga és holland zsidóság sorsával hasonlítja össze: "A magyarországi 800,000 üldözött zsidóság sorsa aránylag biztonságos volt egészen 1944 tavaszáig..." vagyis a német megszállás idejéig, amikor a magyar alkotmányosság megszűnt. Más szóval, a magyar állam, amíg hatalma volt, biztosította a magyar zsidóság fennmaradását a legnagyobb náci német nyomás ellenére is. A német megszállás egyik oka pont az volt, hogy a Kormányzó Úr nem volt hajlandó a németek kérésére sem kiszolgáltatni a magyar zsidóságot. Csak Magyarországon tudott egy olyan zsidó-mentő akció, mint a svéd diplomata Wallenberg akciója, eredményesen működni. Az általa kiadott menlevelek csak darab papírok lettek volna, ha a magyar hatóságok azok érvényességét tiszteletben nem tartják. Wallenberg működése központját Simon Ferenc M. Kir. Csendőr főtörzsőrmester parancsnoksága alatt egy 24 fős csendőrkülönítmény védte a nyilasok támadásától, akik még uralomra jutásuk előtt meg akarták szerezni a zsidó vezetők névsorát. Ez a különítmény két ízben akadályozta meg a nyilasok behatolását a svéd felségjellel védett épületbe. Mikor a Kormányzó Úr fiát a Gestapo megsebesítette és elfogta, legfelsőbb Hadurunk egy csendőrkülönítményt küldött kiszabadítására, de sajnos azok már elkéstek és a Kormányzó Úr attól kezdve fia elrablójának volt kiszolgáltatva. Arra a vádra pedig, hogy a nemzeti Számonkérő Szék keretében sok csendőr is szolgált, nyugodtan válaszolhatjuk, hogy aki oda önként-jelentkezett csendőr volt, az megszegte csendőr esküjének azon pontját, amely úgy szólt, hogy „semmilyen politikai vagy más szervezetnek tagja nem leszek.” A Nemzeti Számonkérő Szék nem volt csendőr alakulat és tagjai között sok civil nyilas párttag volt és ezért ennek a szervezetnek a tetteiért nem lehet a M. Kir. Csendőrséget felelősségre vonni.

De a háborút nyert szövetségesek Jaltában teljesen alávetették magukat a nagy Sztálin, vagy ahogy akkor nevezték „Uncle Joe” akarátának és szemrebbenés nélkül adták hozzájárulásukat a kollektív büntetés antidemokratikus elvéhez. Ezen az alapon tartotta vissza mint fasisztákat a szovjet NKVD kiválogatva a hadifoglyok közül a magyar csendőröket, rendőröket, vámőröket, határőröket, folyamőröket és minden olyan szervezet tagjait, melynek megnevezésében az „őr” szó előfordult. Erre a nyugati szövetségesek által elismert Jaltai Szerződés szolgáltatta a jogalapot, mely kollektíven engedélyezte a háború befejezése után is visszatartani még hat évi kényszermunkára azokat, akiket a szovjet hatóságok fasisztának minősítettek. De mint tudjuk, nem az a legény aki üt, hanem aki állja.

És mi álltuk a csapásokat felemelt fejjel, meg nem törve, ki Recsken, ki szénbányákban, vagy Kazincbarcikán, vagy kitelepítésben, de mindenképpen emberi jogunktól megfosztva, kiszolgáltatva annak a diktatórikus hatalomnak, akit a nyugat keblére ölelt mint szövetségesét, hogy aztán rövidesen a berlini blokáddal kimutassa az igazi szándékát. Akkor egy csapásra fordult a kocka. A régi ellenség barátjuk lett és az új Németország NATO tagságot kapott. A régi szövetségesből pedig egy csapásra ellenség lett!

Mi, akik 1945-ben még „fasiszták” voltunk a nyugat szemében, 1956-ban hirtelen „szabadságharcossá” léptünk elő! Pedig mi mindig ugyanazzal a szovjet hatalommal szemben harcoltunk 45-ben mint 56-ban! Emelt fővel mondhatjuk: „Mi nem fordítottunk köpönyeget!”

Mi 45-ben ugyanazt az istentelen diktatúrát tartottuk ellenségnek, amit 1956-ban. Mi nem álltunk át, mert mi nem a német birodalomért, hanem Magyarországotért harcoltunk!

Szemtanúja voltam annak, hogy mit jelent egy hadseregnek a köpönyegforgatás. 1944. októberében a Tisza mellett 180 fős hevenyében összevont csendőralakulat élén kaptam a parancsot az oroszok Tiszán-inneni hadi főállásának támadására, hogy visszavessük az ellenséget a Tiszától nyugatra fekvő hidfő állására. Ez is egyike volt azon kétségbeesett parancsoknak, amit papíron ki lehetett adni, de erő hiányában teljesíteni képtelenség lett volna, ha történetesen az éjszaka leple alatt az oroszok vissza nem vonulnak, átadva állásaikat egy, az augusztusban átállt román hadosztálynak. Mi kétségbeesett elszántsággal kezdtük a rohamozást és szuronyrohamra készültünk fel, amikor megjelent a román tábornok, fehér zászlóval jelezve, hogy beszünteti az ellenállást és a hadosztálya leteszi a fegyvert. Alig akartam hinni a szememnek, hiszen alig voltunk elegenden ahhoz, hogy a leszerelt hadosztálynak megfelelő őrizetet biztosítsunk. Egy magyarul is beszélő románától tudtam meg, hogy nem akartak harcolni a szovjet hatalomért. Az ilyen átálló hadsereg a háború végezetével lehet ugyan a győztes oldalon, de a becsületét elvesztette.

Ezért mondom és ismétlem, minden támadás és vád ellenére emeljétek fel a fejeteket még élő magyar csendőrök, mert minden körülmények között és minden megpróbáltatás ellenére, **Vitéz** harcok árán, tisztességes **Hűséggel** őriztük meg a Testületünk szeplőtlen **Becsületét!**

Winnipeg, 2007. november

*vitéz Domokos Sándor
csendőr főhadnagy*

Elhangzott Venice, Floridában, 2008 februárjában, a Csendőrnapi Ünnepeken

Kedves Zoltán Barátom!

Ma, 10-én vasárnap hívtál telefonon és máris válaszolok hívásodra. A megígért kis történetek, amelyek a „Csendőr Emberiesség.” c. írásomban szerepelnek, amint megjegyeztem írásomban is, nem személyes élményeim. Nem is lehetnek, hiszen nem volt időm közbiztonsági szolgálatot teljesítenem, mert a háború már Hazánk földjén dúlt, mire én a Csebdörtishti tanfolyamot elvégeztem. De a történetek igazak, bár nem tudom megnevezni azokat az öreg bajtársakat, akikkel megosztottam a fogság hosszú éjszakáit. Ami névszerint szerepel az legjobb emlékezetem szerint igaz. Azonkívül, hogy ráteszed a honlapra, javaslom, hogy a B.L. minden egyes példányába közölj egyet-egyed, amivel egy kissé felvidítod a száraz, hivatalos küzleményeket.

Amint régi irataim között keresgéltem, kezembe került egy csendőr-fiú szomorú története. Kormos Kálmán cső. gazdasági századost, apám barátját még Sátoraljaújhelyről, mint kis gimnazista, ismertem. Kormos szds, fia, Zoltán, amint azt az okmány igazolja, a Corvin Közben a harcok alatt azt a löveget kezelte, amely a szovjet tankok előretörését a Nagykörúton egészen november 4-ig sikeresen megakadályozta. A nagy szovjet támadás túlerje azonban elsöpörte ezt az ellenálást és vele együtt az ifjú Öcsit, Kormos Zoltánt. Az eseményeket nővérének, Dr. Kormos Katalin szemorvosnőnek férje, Dr. Constantinovits Milán szemorvos-professzor fényképei örökölték meg. Amikor Kormos Kálmán szds. Értesült fia hősi haláláról, 17 drb. gyászjelentést nyotattatott, melyben Zoltán fiát, mint a Corvin Köz hősi-halottját nevezte meg. Ez az AVH tudomására jutott, amiért a szerencsétlen apát hat hónapra internálták „izgatás” címén. Ilyen volt a Kádár kormány bossúja, mely elsősorban a volt csendőrök és családjuk ellen irányult.

Leveletem valószínűleg csak a konferencia után fogod mkézhez kapni, de mivel nincsen benne semmi sürgős anyag, csak akkor értesítsél, hogy megkaptad, ha már a lezajlott konferencia után leszel és lesz ráérő időd.

Szeretettel öllelek, és sok elismeréssel adózom munkádnak, mint öreg bajtársad:

Sándor Kácsi

2008. Február 10.

Domonkos Sándor

Kedves Zoltán Barátom!

Nagyon köszönöm a júliusi körlevelet. Sajnos benne volt Tamáska Bandi Bátyám és Bajtársam búcsúztatója is. Sok közös emlék fűzött össze bennünket, de a hét év kor és a rang különbség meg a távolság is mindig érezhető határként maradt meg közöttünk. Együtt voltunk Uzmányban, Voronyezsben sőt még hazatértünk után is az AVH pince-börtönében. Neki joga volt rá, hogy lenézzen engem, aki nem teljesítettem soha csendőri szolgálatot, úgy tekintett rám, mint aki nem igazi csendőr. Bevallom, igaza volt. Én az avatásom után azonnal gyalogos szolgálatra lettem vezényelve a 9. gyalogezredhez Szegedre, ahol az I. zászlóalj géppuskás századához mint szakaszparancsnokot osztottak be. Ez egy példanélküli intézkedés volt, ami csak az 1942-es júniusi ban avatott hadnabvgyokat érintette. Az év letelével 1943 őszén Budapestre vezényelték a Csendőrtiszti tanfolyamra. Annak 1944 nyarának közepére lett vége, amikor megtörtént a román átállás. Minden épkézláb emberre szükség lett a déli határok védelmére és engem mint Ludovikás tisztet azonnal tábori csendőri szolgálatra osztottak be a már hadi beosztásban lévő zombori iskola-századhoz, amely akkor már Arad térségébe volt kihelyezve. Hamarosan századparancsnoki beosztásban velük harcoltam végig, amíg a budai gyűrűben 1945 február 13-án fogságba nem estünk. Az igazi hivatásos csendőröket csak a hadifogságom alatt ismertem meg, amikor a legénységi barakkban velük együtt laktam. A határterítési századom legénysége mind próbacsendőr volt, hiszen iskola-századból alakultunk át hadi alakulattá. Mind jó katona volt, de mivel egyenesen a csapattól jöttek, ők sem voltak valódi csendőrök. Minden történet amit a csendőr szolgálateről tudok, az mind az öreg csendőrök egymásközti beszélgetéséből lestem el. Jó lett volna akkor egy hangfelvevő masina! Mennyivel több történet maradt volna fenn. De nem volt.

Egyet azonban mégis feljegyeztem az utókor számára. A magatartásukat. Mindenütt kitüntek a honvédek, a magyar sváb-SS-ek és főleg a szegény levente gyerekek közül, akik mint a szent László hadosztály, vagy a Hunyadi János páncélos hadosztály tagjai estemk fogságba és az oroszok SS-nek minősítették

őket. Ezek voltak a válogatott legények, akiket hat évre visszatartottak kényszer-
munkára. Ezek közül sokan, ahogyan ott a fogságban ez a kifejezés járta:
„Legatyásodtak.” Azokat a foglyokat nevezték „legatyásodottnak” akik nem
mosakodtak, akik nem vetették be az ~~v~~ fekhelyüket, akik nem foltozták meg az
elszakadt pufajkát, vagy a nem varrták fel a leválni készülő bakkancstalpat és
napokig nem mosták el a csajkájukat. Én ilyen csendőrt egyet sem láttam. A
csendőrök mindig tisztábbak voltak mint a többiek és amikor télen befagyott a
vízcsap a hóban mosakodtak. Az étkezde előtt nem tülekedtek és a politikai
tiszt egyt sem tudott beszervezni besúgónak. Ekkor kezdtem én büszke lenni a
csendőr parolimra, pedig azért hat évet kellett leróni a Szovjetben és otthon meg a
kiteleptetés és a rendőri felügyelet is meghkaptam jutalmul. Akkor lett a
jelszavunk: „Nem az a legény aki üt, hanem aki állja!”

Számba vettem azokat akiről még tudom, hogy élnek. Kiépiró Sándor százados
bátyám tudomásom szerint a kor-első. Őt követi Lám Béla, Perjés Gyurka és
Békeffy Béla akik már mind betöltötték a kilencvenet. Jómagam is már beléptem
a kilencvenedik évbe és bizony még pár év és nem lesz többé senki, aki
elmondhassa, hogy tagja volt a valamikor híres M. Kir. Csendőrségnek.

Hála a Te munkádnak, hogy a világhálón mégis fennmarad az emlékün. Talán,
amikor már a mesterségesen szított gyűlölet hordozóinak szíve is örökre
megpihen, lehet még valaki aki felismeri a híven, becsülettel és vitézül teljesített
hon-szolgálatunk értékét és talán a magyar szivekben emlékün elismerést nyer.

Köszönöm a kapcsolat fenntartását.

Jó munkához erőt és egészséget kíván öreg bajtársad:

Sándor bátyád

Winnipeg 2010 július 27.

Mimi néni
U.T. Megnéztem újra a honlapot
Impozáns! S

Alulírott Domokos Sándor szkv.M.Kir.csö.fhgy.90 éves emlékezetem legjobb tudása szerint hozom nyilvánosságra a következőket:

Az 1970-es években megismerkedtem Simon Ferenc szkv.csendőr törzsörmesterrel, aki Newmarket, Kanada-i lakos volt. Közös csendőrsorsunkról beszélgetve a következőt beszélte el nekem. Az esemény 1944 őszén történt, amikor a Lakatos kormány egy 24 fős csendőrőrséget rendelt ki egy Raoul Wallenberg svéd diplomata, által fenntartott villa őrzésére. Sajnálatos, hogy sem időpontot, sem helyet megjelölni nem tudok. Azt azonban közölték Simon Ferencsel, hogy ő a villában működő zsidó mentési szolgálat védelmére van kirendelve. Erre azért volt szükség, mert az akkor már német támogatással felfegyverzet nyilas alakulatok meg akarták szerezni azok névsorát, akik Raoul Wallenberg segítségére voltak ebben a mentési munkában. Simon Ferenc állítása szerint háromszor is volt fegyveres kísérlet, hogy a villába behatoljanak, de minden támadást a csendőr alakulat visszavert. Egy ilyen támadás után Wallenberg személyesen jött megköszönni Simon Ferencnek a védelmet.

Simon Ferenc azt is közölte velem, hogy ezt a történetet közjegyzőileg akarta írásban megörökíteni, de Kanadában nem talált senkit, aki ezt vállalni merte volna.

Miután a 90-es évek folyamán ő és felesége több ízben jártak Magyarországon, felvette a kapcsolatot Szakály Sándor történész professzorral és közölte vele a fenti eseményeket, nem tudom, hogy csak szóban-e vagy írásban is. Sajnos Simon Ferenc évekkal ezelőtt, elhalálozott, családja nem hozta tudomásomra a halála idejét.

Winnipeg 2010 november hó 26.

Védője Domokos Sándor
sk.